

Avui les lectures ens parlen de tenir o no tenir fe i no sempre és fàcil arribar a un consens que sigui, si més no, respectuós entre creients, agnòstics i ateus.

Tant és així que uns i altres podem caure en l'orgull de l'autosuficiència, menyspreant la posició contrària, arribant a creure'ns posseïdors de veritats úniques o amb el dret a fer servir menyspreus insultants.

Com ja he fet sovint em recolzo amb d'altres. Escrivia Lluell "Una de les aportacions més importants per l'home d'aquest tercer mil·lenni és l'esforç que s'està fent avui per precisar i diferenciar millor l'àmbit propi dels diversos coneixements: el científic, el filosòfic, el religiós, el poètic o el místic.

Tots han de ser respectats com diferents maneres d'apropar-nos a la realitat amb el seu propi contingut, mètodes i límits.

Tots ens poden servir pel creixement integral de la persona".

Aquí podríem aplicar allò que deia Martin Luther King de que ens convé escoltar la veritat dels altres i entendre que les raons científiques no són prou, o no són l'únic camí, quan es tracta del transcendent que portem dins nostre.

Popularment és molt conegut el passatge resumit de l'apòstol Tomàs: "Si no ho veig, no ho crec". Dic popularment perquè és una dita que s'aplica als caparruts que desconfien de tot. Però el cert és que el dret a no creure és tant lícit com el de creure. "No oblidem mai que els sentits són el que tenim més a l'abast, el més pròpiament humà que tenim; veiem, toquem, sentim. Amb això tots som una mica com Tomàs. Jesús ho entén i ho accepta." (José M. Castillo) Però, ¿què veu i toca Tomàs? Veu i toca llagues de dolor i de mort. Palpa cicatrius de sofriment. I és aquí, en això en el que entre pels sentits.

Segueix Castillo dient que la patxada de Tomàs davant la fe per mitja dels sentits, tocant les nafres, no vol dir que el camí cap a Déu sigui el del dolor. Déu no vol el sofriment. El que passa és que en aquesta vida hi ha molta gent que pateix més del que es pot suportar.

Quan Tomàs palpa el dolor diu "Senyor meu i Déu meu". Acte de fe, si voleu humanitzat, però amb ple convenciment i acceptació. A corregut un camí més costerut, però també eficaç.

El que és tòxic és el poder, la pompa i la fatxendaria en negar-se uns als altres el dret a pensar diferent i d'això n'hi ha massa. Aquests, els que més que la fe espontània o el camí del dolor, van de cara al poder i el domini, no podran dir sincerament: "Senyor meu i Déu meu".

Els Evangelis donen pautes que són poc conegudes i menys practicades. Avui se'ns diu: "Pau a vosaltres". Ras i curt. Llavors diu als seus amics que vagin a escampar la pau arreu, i els confia una tasca perquè creu en ells. Potser, com diu el Papa Francesc; "Déu creu en nosaltres més del que nosaltres creiem en nosaltres mateixos".

No ens podem quedar ancorats en el benestar de la nostra pau, hem de promoure la pau de tots, hem de lluitar per ella. Aquest és el missatge sencer: aconseguir la pau i anar per feina per tal que arribi arreu.

Si agafem l'exemple dels seguidors de Jesús, veurem que estaven tancats a casa per por. El seu líder havia estat executat! Com no s'havien d'acovardir?

Però la humanament incomprendible presència del ressuscitat els dona la valentia de la fe, i la gosadia els fa atrevits. No creuen per raonament, però tenen raons per creure i surten al carrer amb l'arma de les paraules que han de ser, si volen ser bons seguidors, la pau, la bondat, el perdó, la senzillesa i per damunt de tot l'amor en vers els altres. No devia ser senzill.

Escrivia Dietrich Bonhoeffer, poc abans de ser executat pels nazis, en resposta a un pastor protestant que deia que volia ser sant, que ell voldria aprendre a creure. És que fins hi tot creure bé és tot un repte, perquè no ens podem amagar darrera ritus i normes deixant de banda, en el cas dels cristians, les benaurances